

[Jensen (Broby).]

Jeg maa derfor paa mit Partis Vegne sige, at selv om der kan være noget tiltalende i Tanken om en Gang at komme af med en Skat som denne, er Tidspunktet ikke nu saaledes, at vi fra Venstres Side tør gaa med til at nedsætte Skatten for senere at lade den bortfalde. Jeg kan derfor sige, at vi ønsker ikke at medvirke til noget saadant for Øjeblikket.

Korsgaard: Under Dagsordensdebatten angaaende Landmandsbankhonorarerne kom den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Stauning, med en ikke alt for uforstaaelig Bemærkning om, at den, der havde Lommerne fulde af Ben, skulde ikke mande sig op til at være forærgt over andre. Til hvem det ærede Medlem Hr. Stauning sigtede, derom er der vist ingen Tvivl. Havde jeg selv været i Tvivl, fik jeg i hvert Fald denne Tvivl hævet ved forskellige Henvendelser fra Medlemmer af dette Ting. Og det ærede Medlem Hr. Stauning har jo ogsaa haft Fornøjelse af sin Udtalelse, idet det vel nok er en Følge af den, at der gennem en Række Blade er gaaet Oplysninger om, hvilke Bestillinger jeg har.

Alt dette kan jo paa en vis Maade være ligegyldigt; men det giver mig lige godt Anledning til at filosofere over — og dette jo ikke mindst, naar jeg staar overfor det ærede Medlem Hr. Stauning —, hvad man i Grunden har Lov til at udtale sig om, at filosofere over, om man nu ikke bør granske sit Indre og skønne over: er jeg nu helt i Stand til, uden at nogen kan tillægge mig særlige personlige Tilbøjeligheder eller Sympatier, at udtale mig om denne eller hin 'Sag'? Og dette gælder jo ikke mindst, naar Talen er om Restaurationsliv, som jo har saa mange Former og efter Sigende ogsaa skal have saa mange Glæder for dem, der sætter Pris derpaa.

Derfor kan det ikke være anderledes end, at man maa spørge sig selv — ikke mindst med Tanken paa dem, der stiller Forslaget —, om nu vedkommendes hele „Leben und Treiben“, om jeg saa maa sige, ikke er af en saadan Art, at de bør spørge sig selv: Har du i denne Sag Lov til at tale med?

Jeg forstaar, at det ærede Medlem Hr. Stauning i hvert Fald mener at have Lov til at spørge andre: Med hvilken Ret taler du med? Saa er det jo, jeg i det givne Tilfælde maa spørge: Har det ærede Medlem Hr. Stauning klaret sig hele Stillingen, klaret sig, om nu netop han er den rigtige

til at fremføre denne Sag? Jeg maa jo selv stille mig et lignende Spørgsmaal, idet jeg ikke kan benægte, ogsaa takket være de Oplysninger, det ærede Medlem har fremkaldt, at jeg har en vis Forbindelse med Industrier, som er interesserede i dette Problem. Jeg befrygter, at det ærede Medlem Hr. Stauning i dette vil se noget for mig saa beskæmmende, at han egentlig mener, at jeg ikke skulde kunne udtale mig om Restaurationskatten. Jeg vover det nu altsaa ligegodt.

Men min Forbindelse med Bryggerier bringer mig uvilkaarligt til at tænke paa, om det ærede Medlems Hovedbetragtning, gaaende ud paa, at Restauratørerne var en Pariakaste, fordi vi havde Restaurationskatten, ikke som saa meget andet af det, hvad det ærede Medlem Hr. Stauning siger, i Virkeligheden er hen i Vejr og Vind. Jeg skulde dog tro, at det er det. Vil noget forstandigt Menneske mene, at fordi Bryggeriernes eller Spritfabrikernes Produktion er belagt med Skat, kommer de Mennesker, der tjener i disse Virksomheder, ind under Begrebet Pariakaste? Dette vilde jo være fuldkommen urimelig Tale. (*Ståuning:* Derfor sagde jeg ogsaa det modsatte!). Nej, det gjorde det ærede Medlem nu ikke, for han vilde jo netop gennem hele sit Anslag tilkendegive dette, at det, at man paalægger det Erhverv, hvorom Talen er her, Skat, var Udtryk for, at man vilde gøre det til en Paria.

Nej, der er saamænd ikke Spor af Paria-væsen i det, og det ærede Medlem maa vel ogsaa kende saa meget til Livet og Skattevæsenet, at han ved, at det ikke er Restauratørerne, der bærer Skatten. Det er, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) udtalte, selvfølgelig Forbrugerne.

Saa kan man jo spørge om, om dette, at Forbrugerne skal betale Skatten, bevirker, at det paagældende Erhverv i særlig Grad bliver vanskeligt stillet, og om det i givet Fald bliver vanskeligere stillet end andre Erhverv, som man belægger med Skat, saasom Sukker- og Chokoladevareindustrien. Der maa jeg mene, at efter de Tal, som Statsregnskaberne og Finanslovene viser, er Forbruget paa det Omraade, hvorom vi her taler, paa ingen Maade mere tilbagegaaende end overfor Sukkervarer og Chokoladevarer, saa jeg tror ikke, man ud fra dette Synspunkt med Rette kan paastaa, at Erhvervet gennem den Fordyrelse af Varerne, som selvfølgelig sker ved Skatten, bliver saa overordentlig vanskeligt stillet, saa det har mere at beklage sig over end forskellige andre Virksomheder, der paa Grund af, at de Varer, hvormed de nu